eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 228 **28 februarie 2023**

Bloodaxe Poet

Matthew Caley

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventul MTTLC

Florin Cristian Proca

Coordonator: Prof. Dr. Lidia Vianu
Redactor de număr: Silvia Petrescu

MTTLC—Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

Translation Café

eZine of Modern Texts in Translation

Director Lidia Vianu

Universitatea din București · Institutul Cultural Român · British Council · UNR · Contemporary Literature Press

MTTLC Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan

mttlc.ro

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu, Andreea Tobă**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poetul

Matthew Caley

traduse în limba română de
absolventul MTTLC

Florin Cristian Proca

Cuprins

Poftele mele uriașe p. 4
Goi la scăldat p. 5
Nouă p. 6
Pragul p. 7
Con p. 9
Fluturele p. 10
Taxiul de noapte [1517-1547] p. 11
Așternutul p. 12
Tojo – Piticul p. 13
Ție, Quintilius p. 14
Scaunele lui Ludovic al XIV-lea p. 15
Ambasadorii p. 16
Predicția p. 17
Printre comisiile pentru aristocrații ruși. p. 18
Fata cu părul din ferigi p. 19
Cotul p. 20
Popas în Mantova p. 21
Lingura pentru desert din cartierul chinezesc p. 22
Dildo p. 23
(după Ezra Pound)
L.Z. p. 24
Anglia, Anglia mea p. 25
Prin răcitorul de apă p. 26
Unsprezece galoane într-o pălărie de cowboy p. 27
Gâlceava p. 28
Rupere de nori p. 29
Capac de canal p. 30
Verdele de acolo p. 31
Joia și Bladerunner p. 32
Sărutul p. 33
Eridanul p. 34
Arheologie p. 35
Evanghelia absolută p. 36

Adormitul p. 37
Pragul de nevăzut al aşteptării p. 38
Dacă pentru tine este marți pentru mine este joi p. 39
Gheață p. 40
Mârțoaga p. 41
Cy Twombly p. 42
Spălătoriile nocturne p. 43
Voiciune p. 44
Brânza norvegiană Jarlsberg p. 45
Trei căi de a lovi mașina p. 46
Salamandra p. 47
(după Yves Bonnefoy)
Nucii p. 48
Gursky p. 50
Nu p. 51
(după Corbière)
Pălăria p. 52
Iureșul zilei p. 54
Hamacul p. 56
Stăpânire de sine p. 57

4

Poftele mele uriașe

În mod clar, două secole să găsesc acest platou uscat

atât de distras de către pofte uriașe

– cele nevinovate precum picturile lui Modigliani, iar cea durdulie precum un tablou de Watteau –

Desfac ambalajul precum șervețelele.

Înălțimi. O capră pestriță mestecând la pânză. Orașul dedesubt este ca un mănunchi de raze.

Stau și mănânc o felie groasă de tort de ciocolată.

5

Goi la scăldat

Chiar dacă mai târziu
nu am putea trece împreună peste stratul de gheață ce ne se separă,
ne-am contopit în murmurul picăturii de ploaie, ce cade pe frunza de nufăr, pe vreascul ce plutește pe apa, pe rochiță rândunicii, cu învârtite în pași de dans.
chiar și imaginea mea despre un râu nu fusese mai udă decât urâțenia sa,
deoarece
râul ne uitase, curgând prea repede să se agațe de ceva,
să ia forțos următoarea cotitură, și următoarea după aceasta,
râul era de neoprit.
Noi, am apărut resturi plutitoare
– tu te-ai acoperit de licheni, eu un băț aruncat.
Chiar și atunci aș fi băut apă din șanț
dacă s-ar fi vărsat în râulețul spatelui tău strălucitor.

6

Nouă

Te rog, iubirea mea

povestește-mi despre foștii tăi

te-ai încovoiat sub ei,

primul, apoi toți la un loc,

Strânge-mă, gândește-te la ei și dă-ți drumul.

7

Pragul

În mod clar, după ce un pahar de tărie
mi-a încins beregata
precum un arzător
am simțit că am pășit
pe ceea ce ploaia așternuse.
Am părăsit The Planet
Și m-am întors pe bulevardul Elswick.

În mod sigur, după ce înghițitura de tărie
își croise drumul precum
o urticarie de-a lungul gâtului meu.
am rămas nedecis
dacă să ies de pe Worlds End
sau să merg pe bulevardul Milton.

Clar, șapte înghițituri de Hangmans Noose
mai târziu, un râu roz în stomacul meu
precum o nevoie primordială
să strig „M-a luat precum oricare dintre fecioarele din paradis”
toate cuvintele mi s-au înclinat

Am părăsit „The Dragon”
Și m-am întors pe bulevardul Mulberry.
În mod evident, după o înghițitură de șliboviță răcită bine
mi-a ars gura precum sărutul iubitei
granule de cenușă și scame
mi-au înțepat respirația
așa că m-am simțit refăcut.
Suficient cât să părăsesc „The Globe”
și să mă întorc pe bulevardul Plato.

În mod limpede, după ce un pahar de absint
mi-a ridicat capul pe umeri

8

precum un balon cu aer cald pilotat de Nador
am văzut lumea de sub mine
precum un pahar de absint văzut de pe cel mai înalt nor.

Am plecat din „the Milk Maid”
și am luat-o pe strada Salop.

Evident, după un pahar de apă
mi-am putut vedea viitorul în el
pătat de două aspirine solubile
totul a început să se miște ca înaintea unui potop.
Am părăsit „the Planet”
Și am luat-o pe bulevardul Elswick

9

Con

După câte se pare, o seară târzie amețitoare, un pahar de Zinfandel
ferestrele deschise către sudul Londrei, două silfide învelite în pături de mătase; amândouă chipeșe – una o haimana, cealaltă de nu-i ajungi la nas, vorbind despre un ruj din Elle.
Afară, muzica raverilor duduie în urechile tuturor.
Dragelor nimfe, ce le știți pe toate
atârnați de oricine vreți în cârciuma Wine Lodge a lui Yates
– timpul este singurul dușman al inocentului și frumosului.
Thom Yorke a spus asta. Sau Tom Waits.
Amândoi frumoși, unul țigan, altul rubiniu.
Nimeni nu e sigur de el, dar toți vă simțiți vinovați.
Aievea altcuiva a scris tot ce ați simțit.
Nici nu poți scrie pe litere „foișor”
Hai să facem câte unul separat. A mea e un Bud, niște Luckies, o mâncărime, opt linii.

10

Fluturele

În mod clar, de neconsolat, Doamna Maude Gonne plecată găsind putere și abuz de putere în gîtul încovoiat al unei lebede
el stă pe pervazul unei ferestre din turn,
ce nu e încă decât pe jumătatea
înțeleptului
coloana sa vertebrală expusă unei șir de dinți: prin urmare, celule de oaie, glande de maimuță, orice ar putea repara.
pulsul ei, devenind nesuferitul, acul
Să aducă viziuni: Plain Bill el însuși
poate, să împartă un apartament dintr-un bloc din Brixton, 1991, aplecându-se cand în vine rândul să-și tragă fumul.
Flacăra se dublează, triplează pe folia de argintie, la infinit.
Mai târziu, se ghemuie în urechea vreunei fete cu ochi verzi, un fel de templu avid al Atenei și oarecum îi înghite fluturele. Îi scade lungimea duodenului ca un ecou de gong lucios. Gustul său, amar aduce a cocleală de Astrodome în Bizanț. Și doamna Maude este plecată.

11

Taxiul de noapte [1517-1547]

În mod clar spui „ține pasul”, sau e, poate, un dric
ce se dilată precum fata morgana sau un curcubeu de păcură pe gheața sticloasă,
în timp ce mașinile plutesc pe neon ca și cum
un deget ar sugruma arătătorul,
nelăsând nimic să persiste
– Chaucer șters, Marvell șters, Shakespeare șters, Contele de Wessex
ce paradă de jartiere
în spatele nostru
– ține-te după el – e strigătul, ca și cum ai fi Alphonse de Lamartine,
cu toată predilecția sa pentru eșec.
Cu toate astea râul nu se pătează
pur și simplu își strecoară ierburile cu tentaculele subțiri
să șteargă timpul și istoria din mințile noastre nebune, mușcă și fugi. Nici nu e plânset de privighetoare saxonă
ca mine și fetele cu platfus în piept
și platoșate precum regina Boudica
simt că ar fi cumva sub protecția – ține-te după el –
prezicătoare sau vrăjitoare
dacă nu cumva în pragul unei mari
revelații
ca atunci când, enervat de galopul
calului său , ducele de Surrey descălecă și se apucă de scris versuri libere.

12

Așternutul

În mod sigur nu ai băga de seamă
felul cum zăpada și gheața
sunt momite
pe o creangă argintie de mesteacăn
partea de sus este albă,
cea de jos pe jumătate închisă,
este tușitul curat, tușitul naturii
Pentru orice crenguță
își merită toți banii
este deja albă în partea superioară
întunecată jos, noapte pe dos obscur în totalitate, deasupra acestui cearceaf, acestei perne.
Cât de des în legendele scrise
vreun grec dă cu piciorul nevestei – așa din senin – să se încurce cu vreo curbă frumușică
sau să treacă la seringă
părăsind orice atingere umană.
*
Iată mesteacănul copleșit de gheață
în spatele unei peluze cu brazde de iarbă și plastic exact ca în cele mai frumoase reclame acoperite cu lapte glacial,
iar dedesubt prundiș. Iată-mă
bâjbâind coloana
lui Louis Zukofsky,
cugetând dacă fiecare picatură de umezeală devine o stalagmită,
deși pietrificată
perfect echilibrată,
nu că ai baga-o de seamă.

13

Tojo – Piticul

În mod sigur va veni și ziua în care vom trece peste podul
pe care sta scris TOJO PITICUL –
roiuri de musculițe,
leagăn, apă murdară de canal; traverse ruginite,
perscari ce prin prezervative,
reziduri industriale.
acea tufă golașă de zmeură neagră de pe marginea drumului ce traversează podul,
toate par că se contopesc cu el, deși pline de rouă, tot rogoz este.
Mult vor face din el, acești răspânditori
de mituri urbane, când vom traversa acel pod pe care stă scris TOJO PITICUL.

14

Ție, Quintilius

După câte se pare, Quintilius, consului inept care nu găsește pe nimeni credincios să înșele, ia-ți în pergola ta mormanul de scrisori nerăspunse.
*
Ți-e Quintilius, vremea de glorie a republicii a trecut –
du-ți în camerele cu coloane, toate maimuțele lenișe și bolnave.
*
Se pare că, Quintilius, Ipod înțesat
cu piese de jale
amestecate, renunță a mai cânta în baie
lasă acel scrâșnit fără rost.
*
Ție, Quintilius, consul al nemângâierii
durerea este defularea
numai atunci când astfel de durere
poate fi percepută ca un eveniment.
*
În mod sigur, Quintilius, brațele sclavilor trag la cvincvarema ta – nu e nevoie să dai cu biciul.
Butașii ți se veștejesc, stomacul îți este poluat de melci.
*
Ție Quintilian, Rubiconul îți este ruinat,
iar vâlceaua –
iapă împodobită călărită de un armăsar. Ochii îți sunt băgați în fund.
*
În mod clar, Quintilius, multe spume sub toga ta aspră, deși nimic va fi de ajuns.
Du-te și omoară nebunul.

15

Scaunele Lui Ludovic al XIV-lea

Se pare că, iubita mea, multe se întâmplă în jurul lui Ludovic al-XIV-lea schimburi seminale, fuste ridicate, ocazii pentru imortalizare, intrigi la curte, acea maimuță de șofran; ciudata, delicata decapitare,
totul în aura sau orbita sa
– toată materia efectivă, iubita mea, tot conținutul
se metamorfozează într-o perioadă
– exclamând „Concubina mea, morfologia fundului rochiei tale
îmi incinge libidoul" sau vreo nebunie.
Deși, printre expansivitatea pernelor empirice, noi suntem ca puricii.
de saltelele plutitoare pe ștrandul municipal
cu pavajul său strălucitor
un planetariul monumental se lipește de scaunele noastre precum pernele umplute
cu puf de capoc
Prinși între star-fucker și mama tuturor stelelor ne prostim și așteptăm
iubita mea, să contemplăm mobilarea și asternuturile ieftine
în care totul se scufundă și
continuă în mod special fabricile de muniție, piunezele de tablă, și, ocazional
Ludovic al XVI-lea.

16

Ambasadorii

Se pare că, ei vin să se uite tăcuți la o oarecare Lady Godiva
iau înghițituri din ploștile lor pe jumătate pline,
pe jumătate goale de șnaps. Ei știu că pomana flămânzește pe sărac,
este promisiunea care înfometează pe cel cu dare de mână.
Ii găsim în largul lor ospătându-se, cu toate acestea capabile să discute dacă să recurgă la interzisa tablă Ouija
dacă soarele
de la amiază
licăre o monedă învârtită
sau o monedă învârtită
licăre soarele,
orice vitrină triunghiulară subțire pre cum o un pom de belsa.
Și pentru scările lor
sunt garnisite cu balega de cal,
torsul limuzinei
sună refractar
are toate aparențele unui dric. Păsările blănoase trec pe lângă, numite Hortense
sau Marbel,
Strigă „Bună, iubire" – e ca și cum ar fi întâlnit-o vreo dată – „Bună, iubire"
Dintr-o dată ele vor să alunece în ceva mult mai confortabil, furouri, sau poate râul.

17

Predicția

Se pare că voi muri la douăzeci și nouă de ani, cam ca Christopher Marlowe în încăierarea din cârciumă.
Disperarea mea la fel de reală ca a lui Alphonse de Lamartine
când a fost părăsit de Madame Charles
la enervantele băi termale de la Aix-les-Bains.
Pe pârtia muntelui este umbra unui stejar bătrân,
trist mă așez.
În această ocazie sumbră cad pe gânduri
alinat cât de cît de certitudine, deși cîteodată sunt eronat
și insultător pentru ceilalți. Paginile cărții mele sunt neterminate.
*
Mă găsești cu unsprezece ani în urma predicției mele,
scăldându-mă în sângele mele strălucitor
– așa cum reușea să se țină Plotonos departe de orice mâhnire.

18

Printre comisiile pentru aristocrații ruși.

În mod sigur calea e plină de surprize cu rogoz și păducel înțepător
și tu suferi lungimea ei ca și cum cineva ar suferi de o durere
cartea din rucsac
– în loc de hrănire – fiind cea mai grea povară
Ești pantofi de sport în formă de zibelină, murdari și umezi
ca și cum forma această de bocanc zibelină
te descalifică din istorie, gută
languroasa izbucnire
a variolei revoluționare te face aiurită
dar gata cu joaca.
Fiind fără minte ți se dă credibilitate
saloanele sunt pline de curve, vulve, mirosuri
și Olga cu acea cachou pe limbă
când intri în orașul fără pată
cartea îți evadează din rucsac ca o pasăre, îți ia zborul
peste acoperișuri.
Mai târziu dormi într-o vâlcea
de cedri
sau în cotul unui râu ce șerpuiește. Așteaptă-l, așteaptă-l.

19

Fata cu părul din ferigi

Se pare că în această casă fierbinte stă o fată cu părul din ferigi
atât de frumoasă, încât bărbați întregi la minte stau la picioarele sale
viguroasă cu trupul arcuit, lăsându-le gura iască, punându-le poftele pe jar aerul înconjurător este răspândit cu feromoni.
Feriga a fost născută din cununie aparte
nitrogen fixat și privit
așezat pe un strat din cele mai fine îngrășăminte
un specimen rar cu care orice botanist s-ar mândri
Aici la Eden, la Eden sub supraveghere 24 din 24
sub pavăză riguroasă și nimeni nu apucă să o vadă. Până noaptea când un om și complicele său coboară încet pe falusul Astrodome
cu blândețe întreține feriga,
dispare în aerul ticsit de spori. Scumpă ferigă, cum te freci de scoarța de mesteacăn, cum ne încordăm unul împotriva celuilalt
în țărână
roua e pe noi și nu se va dezlipi prea usor.

20

Cotul

În mod clar, Clara Bow,
dacă fața ta ar fi mai aproape, lângă lumina verde a neonului de la semnul de ieșire
puteam identifica faimoasa ta gură
mare cât o casă
în care stă toată audiența, vibrând
precum părțile goale ale unui violoncel pentru a ne da seama de timbrul sonor exact,
tremoloul vocii tale.
Chiar și bolborositul stomacului tău se se desprinde din sunetele unei orchestre acel
„piept" împarte o rădăcină cu „obediența", precum în „a face o plecăciune"
Clara, precum lumina
este oarecum mai clară acum
te putem zări în roata Ferris din Lunar Park o stea pe orbită,
șalul tău pufos de pe umeri este coada unei comete, știu acel spațiu,
este singurul loc unde tăcerea adevărată există. Adio.
Fie ca tu să piuretezi , naivă Clara Bow, sărutul tău a fost doar o bezea în aer
mestecându-și
propriul cot.

21

Popas în Mantova

În mod aparent, picăturile de ploaie aici împroșcând acantusul,
sunt la fel de mari precum mingile de ping pong, pe când ne-am legat mârțoagele de baldachinul din mesteacăn
Gâtul cabalinelor zgârie așternuturile
Deși, am spart conacul, o curte interioară mare
în care se află un singur pom de dafin, cap verde plin de gânduri, îndrăzneț încerc să zăvoresc dormitorul principal.
Următoarele secunde se transformă în milenii un baldachin, cuvertură în roșu ars, flacăra aprinsă. Îngenunchezi drept, cineva în spate muscându-te de gât și bâjbâindu-te prin spatele casei până în sufragerie.
Doi rândași în palton de-o parte și de alta privindu-se în ochi
Expresia ta este sfiiciune, rușine și o fervoare nedorită.
Obliterează șase secole de calomnie și lupte. Știu sigur acum că nimic nu ne va mai salva vreodată.

22

Lingura pentru desert din cartierul chinezesc

Se pare că numai ploaia englezească poate cădea așa, a spus Dna Li Po
precum orezul grunjos, jumătate lapoviță, jumătate grindină, sau draperia de bambus - dintre toate localurile,
– curățând cursurile pentru jumătate de prepeliță umplută cu piersici. Mai târziu, fața-ți deja ovală sub franjurul pătrat balonat precum lichidul de mercur în linguriță pentru desert.
„Nota de plată”
ai spus cu blândețe, încă frunzărind
meniul
cu la fel de multă ardoare
cum Ezra Pound ar fi făcut o cercetare atentă a unei note din Fenellosa
în legătură cu versul despre „mustățile întoarse”, acel vers despre „coada rândunicii”

23

Dildo
(după Ezra Pound)

În mod sigur, onix, aur lucios
de către meșteșugarii otomani,
cam de o vargă lung;
ea s-a așezat lângă tine
pentru un joc neterminat
de Mah Jong.

24

L.Z.

Se pare că, născut dintr-un catâr și catârca sa
el hâhâie copleșitor; ale cuvintelor și literelor mici
precum „A" și „și" și „precum", și deși – vai, vai –
niciodată nu am văzut opera de căpătâi gata; de caprele
înșiruite cu lanterne pe o stradă din Brooklyn
– unde două părea că „M" al cuvântului latinesc „mani"
și în această privință și-au făcut proprii „mani" invers ei au făcut „W" pentru „Will" ,
Bardul – (el a cugetat, numai la temelia sa) , orașului care nu doarme niciodată
al căruia altcineva a îndrăznit să-l imagineze
ca un dom geodezic, la modă
peste New York precum o atmosferă solidificată
care nu doarme niciodată, cu excepția –z-z-z-urilor ale ieșirilor de urgență;
să aprindă flacăra plăpândă sau flacăra vie a tradiției
unde anume nu îndură nici un urmaș care nu cântă precum: „dacă căluții de mare ar
putea numai să cânte Offenbach,"Tată
– vai , vai –
a unui om de 46 de ani care a udat o singură literă,
a fost părăsit și lăsat numai
cu mirosul fără miros al cârciumăreselor.

25

Anglia, Anglia mea

... cărămida pe care aprilie ar fi trebuit să o arunce spre mașina părinților
nu se afla încă în aer când
zvonurile
legate de o mașină puma
uitată în Charshalton Beeches
ne-au ajuns. Aparent.

26

Prin răcitorul de apă

Aparent, ne-am adunat în jurul răcitorului de apă, așa cum orașul, printre storuri, vibrează cu frezele, ignorând sunetul apei învolburate deranjat de poliția de pe râu. „Da", spunem, unui coleg hoinar la răcoritorul de apă
– Ce vreme! Ce mișcare perisaltică! – de parcă apa din răcitor
se distilase treptat de pe oglinzile laterale ale ambulanței.
În liniștea dinaintea alarmei de incendiu căutăm alinarea într-un rezervor al nimicniciei, în temporalitatea în care
feriga de plastic cade în apă, asemănătoare căderii pieselor de domino, eroare de calculator, la buimăceala imensității Americii. Când se dă sfoară în țară, cu băgarea de seamă a sirenelor, avertizăm, romanii palizi de la spa să se adune în jurul răcitorului de apă.

27

Unsprezece galoane într-o pălărie de cowboy

... dacă memoria e recuperare,
furtul uitării,
amintesc apoi cel mai adesea de Wallace Beery cel de-al treilea cowboy
din stânga;
dacă nu, poate că Jack Elam
arăta spre soarele ciudat,
murind din timp în
Tombstone sau Tucson Arizona,
undeva la periferie. Cactușii pot înflori cu încetinitorul,întregul cătun schimbat,
dar Noe sau Wallace Beery
este întotdeauna cel de-al treilea cowboy
din stânga. Aparent.

28

Gâlceava

Aparent, măcrișul și tufișul de deșert, laurul de munte
dintr-un canion ca un gol stau în interiorul minții. Briza oceanică a Pacificului –
o șuviță la fel de trainică precum otrava unei dispute. Două cocteiluri Daiquiris înghețate au ieșit pe balustrada barului, pe măsură ce linii nepăsătoare de sare delimitează nisipul.
Doc Holliday scuipă sânge în batistă, se plimbă prin OK Corral.
O.K. Își ia sutele de grame și curăță ambele butoaie.
Fetele de noapte de la iesle,
trag jaluzelele,
dar deschid un canion în mintea sa plină de lauri de munte, măcriș și tufiș de deșert.

29

Rupere de nori

Se pare că „galeria însoțitoare" este un loc de muncă mort,
viziunea dvs. periferică poleită melancolic a bancului de nori,
filantropul ciudat
iese din ploaie.
Spatele dvs. este marcat de speteaza scaunului de trestie și,
ca urmare a frecării de spetează,
nu poate destrăma tensiunea omoplaților. Nu sunteți nici gazdă, nici oaspete.
Iacov
este și el acolo, întorcându-se împotriva frumosului său antagonist – trei căderi, două supuneri –
care, ca un instructor răbdător, lasă-l să încurce.

30

Capac de canal

6.00 dimineața, orașul Shadwell,
unde ceea ce lună oferă
trapei
este un praf de argint, un capac, încrustat și
oricând pe cale să fie băut.

31

Verdele de acolo

Ceea ce m-a adus aici au fost
nouă versuri de Baudelaire scrise cu o cretă verde pe o ușă.
Gluga hanoracului a scăpat, călcâiele alunecând din pantofii Adidas – goale după aceea – mânjiți, pe șina autobuzului pe timp de noapte, un bol vibrator, apoi
pielea de căprioară luminoasă a lui Nefertiti
de la mijlocul ei puțin la vedere, precum apusul.

32

Joia și Bladerunner

Joia este sărată
cu pocnitori și ploaie torențială,
neon topit de ploaie.
Cu rulouri de primăvară și creveți tigrați bruni,
el fuge de Orașul de Aur.

33

Sărutul

Această fată din magazinul de flori
furișându-se pentru un fum obișnuit rapid
U-întorcându-se
în spatele ei în interiorul magazinului
pentru a se amesteca cu petalele.

34

Eridanul

Aici, feriga în picățele,
pergament, cheiul se cutremură într- o parte și
barca pe jumătate construită,
nu sunt decât o iască
pentru incendiatorul telekinetic – mintea lui e în altă parte.

35

Arheologie

Ferește portalul,
apoi aruncă-te în sarcofagul
așteptării –
a respirației ei existente, a pleoapelor ei ticsite de praf.
Aerul greu după amor. Pisică mare jad.

36

Evanghelia absolută

În timp ce respiră, respiră miere în piatră
sau parfumul petalelor de magnolie
al unui vânt sudic,
ceea ce aduce răsturnările sunt răgușeala, detalii proeminente
care fac orice ateu să vorbească
ca și cum toate cele patru evanghelii
ar fi ars pe limba lor, hoarda, o splendidă lipsă
se destramă așa cum pe pistă trenul trage
de vara lentă și dezlănțuită
apoi înțeleg
din prima de ce acest băiat alb, slab și uscat,
este înarmat doar cu un ciocan mic
gata să preia mii de dolari
pentru o singură notă de la Blind Mamie Forehand.

37

Adormitul

Sub bogăția încununată de cercelași aplecați și de iederă,
rezultatul celor trei nopți de călătorie, plictiseala și o rouă de noapte greoaie
m-au făcut să adorm lângă două traverse de cale ferată – cum odonioară mă întindeam peste tine - pe ceea ce am avut încredere era o linie nefolosită, ceea ce este greșit să cred asta. Fiind împărțită în
două,
mi-a dublat hotărârea de a te face numai a mea.
Aștept o reuniune curând decât mai târziu.

38

Pragul de nevăzut al aşteptării

Două clădiri se prăbușesc
în miezuri gri ale fustelor.
Căștile mele sunt puse –
frați reformați, fără regrete.
Cu protectia căptușită.
Zborurile târzii în noapte.

39

Dacă pentru tine este marți pentru mine este joi

Pauză de cafea.
Trei espresso-uri triple
m-au revigorat pentru vreo două zile.
Oboseala este frumoasă, lumea verde se zbate pe baricadele ei.

40

Gheață

Vodcă și gheață fără gheață.
Caldul alege moralitatea sau așează-te sub copaci.
Nouă xilofoane țurțuri.
Ne sărutăm în Motelul de gheață.

41

Mârțoaga

Se pare că nu e nici un cal aici
nici un cal moștenitor de drept. Nici un cal curajos,
picioarele din spate priponite de un frasin nici un ochi căprui cu năzuință de nepătruns omului
ba mai mult, nici un cal aici. Nici un cal nu este în mod clar
de gardul viu sau de gherghin
schimbând lumea total cu fiecare bătaie pentru ciolanpoate dăruită Bedlamului înlănțuit de patul rece de piatră, în orice caz
în grajd, nici un cal. Orice amiral sau
împărat ce tronează în piață, al căror cap nu poartă nici o pălărie cu borul întors pe trei laturi ci un con de trafic,
ar ura adio oricărei brute împovărate, oricărei mârțoage corupte cu bretelușă la picior, grohotiș în copita sa, o blană de râie și
de purici lăsat să clipească precum lanternele de semnalizare luminează încet orașul întunecat, unde hoții s-au avântat, spălătoreasa a dispărut.
STRADĂ ÎNCHISĂ.
Du-te și bate un drum de călărit, o cale bătută pe lângă lac sau o livadă cu arcade.
Nici un cal aici.

42

Cy Twombly

Se pare că acolo unde desenul și scrisul se întrepătrund, acolo se creează tema –
un carnet pentru mâzgăleli o linie de cretă
jos un zid care contopește tot
cum cerul și marea devin indescifrabile.
Drept urmare, noaptea târziu în
Camden, Anglia sau în Camden U.S.A,
victima grafărilor este pulverizată
cu vopsea de către muncitorii în salopete portocalii
în ceva ce se apropie de abstract
Astea să fie vorbele poeților și filosofilor
–
unde un rând pute, se trădează pe sine însuși, șterge
orice distincție dintre dinte tăios de conifer
și azuriu, buldozer
și zidul Snowcem, par să zică: nu face nimic în izolare nimănui,
a egaliza datorii deținute sau niciodată plătite într-o zi egalitatea
să devină ca noi –
cablurile kilometrice din aer
care se întind în linii paralele către punctul la care ele se adună
în penița unghiulară a unui stilou,
acolo unde putem cita și spune
„Cy Twonbly”.

43

Spălătoriile nocturne

... totuși întregul oraș
de multe ori vreau să–l bat pe o monedă
toate mașinile
să se înfioare... urmărești la nesfârșit pantalonii
uniformei și roțile echipajelor.

44

Voiciune

Ai ieșit din bordel
dezbrăcat pe scara de incendiu
lumina a măcinat printr-un lămâi
timpul în șoapte –
zincat cu gri, în mare parte, și gălbui.

45

Brânza norvegiană Jarlsberg

Se pare că nu conține nici un fel de adaosuri
pe când așteaptă aici – împachetată, strânsă bine înfășurată –
întrucâtva un pic crocantă, ușor îngălbenită în nimicnicie.
Deschisă, feliată, apoi cuburi mici, va refuza să se supună gândurilor tale
apoi le va modela. Prin ce cheaguri a trecut ca să ajungă așa.
E ora două noaptea. Un vâjâit electrizant vine dinspre frigiderul fără vedere.
Un mozaic pestriț de gresie. Cea pe care lumina nopții dorește să o lustruiască.
Acest cuțit de brânzeturi, e ascuțit cu lama zimțată.
Te vei trezi asudând printre musulmani, vorbind norvegiană
cine va asculta – norvegieni, în mare parte –
pe un trauler ancorat în docuri, nervos și negrăitor
ca primă brînză norvegiană.
E ceva ca luna în pătrar
ce stă deasupra ta –
albă la față ca zerul, apatică, fantomatică –
care arată ca un triunghi de brânză.
Te găsesc adormit în bucătărie.

46

Trei căi de a lovi mașina

I
Se pare că buimacul Randall Jarell
într-o noapte rece și diformă
a plecat pe autostradă
și-a găsit ultima alinare în următorul
paravan
la volanul unui Oldsmobile. Deveni un avatar neajutorat
se sfârși cu fruntea imprimată de plăcuțele de înmatriculare.

II
Se pare că săracul bătrân Frank O'Hara
făcu o plimbare de-a lungul încântătoarei plaje din spatele Hamptons-ului
ficatul i s-a jupuit, inima încețoșat,
săturat de miei rătăciți și tandrețe nepermisă
un singur sărut sau un dram de noroc
l-ar pune cu siguranță la pământ. Lăsati în pace un vamaiot.

III
În mod sigur, țâfnosul aproape refăcutul Jackson Pollock a fost
cel puțin
la volanul propriei mașini
când s-a împrejmuit în niște anini,
de fapt, înfășurat de tot, cu fierul precum celofanul,
un blues de vânătăi vinete. „Sunt natura,"
ar fi spus cândva. A devenit natură din nou.

47

Salamandra
(după Yves Bonnefoy)

Orice salamandră peste care dau, împietrește
apoi face pe moarta. Așa o piatră nutrește primul gând,
care ar putea crește în inconștient,
un clarvăzător al flăcării, un început.
Această jumătate a salamandrei urcă
frigiderul, printre magneți, bronzându-se în căldura
ce vine de la fereastra opusă.
Ochii verzi de limetă cu o dungă neagră
care nu văd nimic, deși eu văd o mică pulsație
în jurul tâmplelor. Tu chiar ești o ușă de frigider,
nimic altceva, ghicitoarea mea enigma mea, tovarășul meu –
cât te iubesc pentru că duci mult la
tăcere,
lumina solară îndreptată spre interior, redusă la simpla sa
esență.
Cât te iubesc pentru că iei toate stelele
universului,
după cum celulele tale te iubesc,
care cu răbdare așteaptă premiul,
ți se taie răsuflarea, degetele de la picioare în țărână.

48

Nucii

Apoi valul de căldură a scăzut
și copacii s-au arcuit în sus ca și cum
reîncărcați, când ochii tăi căprui
au încercat șovăitor
să rețină o tăinuire

o lacrimă și suprafețele lor
sidefii închise pentru
o microsecundă
apoi s-au uscat. Mi-ai spus
despre bunicul tău, crânguri de nuci,

morminte. Datoria mea de
a cădea în nevoie
de a căuta frumusețea
cu orice ocazie, dar tu
tu ți-ai făcut ochi frumoși cu chelnerul

și cei cinci dinți ai furculiței
te-au pus în cap
Iar apoi lacrima s-a retras
– jumătatea ta de batistă nu ar fi putut fi
mai ușoară – dar înăuntru ai oftat

irigat ca și cum ai fi
după o secetă fără sfârșit
de către o rouă atât de plină de sevă
că vor șterge ridurile
pe un nuc așezat pe masă.

Te-aș îmbrăca într-o vestă albă
te-aș seduce
pe acea masă

acoperită cu nuci. Scuză-mă. Aș fi
necinstit cu tine, dar

pentru această noapte sclipitoare
și toată proprietatea proscrisă.
Deci, toate acestea sunt zise.

50

Gursky

Bordurile
din fața semnului de la spălătorie miros
a Daz, Omo sau Dreft
aprinzi un joint; deasupra
trenurile DLR plutesc prin sticlă.

51

Nu

(după Corbière)

Nu, draga mea. Chiar și flacăra lămpii
știe că dormi rapid ca să-mi strici
noaptea,
să-ți iuțești despărțirea în limpezimea dimineții,
de-a lungul curților pavate cu pietre sub marchizele arcuite
ca ceața, pe lângă Serge, poștașul nostru
care își ridică șapca în fața ta,
fără să știe, salutându-ți scăparea.
Înapoi aici, încerc să-ți contemplez buricul,
expus de furoul de noapte încrețit, buric ostil din cale afară,
unui sărut. Greșit, iubirea mea.
Dormi repede
ca să grăbești separarea noastră, așa ca memoria desfrânării noastre
este împinsă mult în trecut,
un suspin înăbușit, un porumbel îndoliat la pervazul geamului.
Draga mea, pleoapele îți pâlpie cu viteza derulării unui film,
un cortegiu înălbit, îmbrățișând granițele orașului.

52

Pălăria

Sub această pălărie neagră
urmele ghearei gri a lacului
avansează – pășind ușor pe labele din față
înaintea celor din spate, ușor apoi cele din spate
după – privește un linx pe apă
spintecă un cerc limpede
deasupra brazi albaștri zimțați,
norii precum vagoanele
oprind afară din Claridge,
valuri se strâng unele în altele,
pedestrații îmi iau pălăria
epoleții precum trestiile de baltă
urmele ghearei gri se mișcă
conul de pin văzut orizontal,
aceste fluide cresc,
scad – pavajul tare
roțile trăsurii troznesc pietrele
Am vânat linx,
printre semnele indexului;
ferigi aplecate
Nu am reușit.
Mușchii gâtului unui vânător
ochii pieziș ai unui sfinx,
urmele ghearei ei deschid și închid
necatifelatele ape.
Acest linx se păzește pe sine,
oferă pernuțe dichisite de gheară
un semn în loc de atingere,
înfometat de-i numeri coastele
iar apoi așteaptă ca și eu să mă înfometez.
Printre dulapurile unde
atârnă eșarfe de hermină, vulve și blănuri
vorba lui Thetis

53

și a nimfelor sale, măsuri noi,
arătoasă, zveltă precum gheara unei pisici,
pălărie din mătase,
atârnată într-un hotel londonez,
un lac mi-a luat mințile
trupul ei precum un răsad,
seva pe mâinile mele. Hamalul întreabă:
„Altceva Domnule?”... „Pălăria mea”.

54

Iureșul zilei

Se pare că
mintea caută cel mai viclean gând
în silabele spilcuite
țiuieli de hi-hop.
Păsări pe pubelele din oraș.
iarba – partea feminină
loc de urinare
miros de Dreft. Semnul spălătoriei
se termină în băltoacă.

Avioane. Asfalt. Linii albe pe cer
Drumul este ca și cum
un râu reflectă dâre chimice.

Șapte (sau cinci) corone,
fiecare servită cu o felie de limetă,
se duc toate ca în nisip.

Asemenea completare
cum și Rihaku ar fi putut găsi
în șerpuire.

Asemnea cotituri
cum Rihaku ar fi făcut
să întregească proviziile de sake.

Pulpele de pui de la Morley
aduse de un descreierat
cu numai trei picioare.

Crăpatul de ziuă e un nesătul
nu Twombly. Totul
zbroară împrăștiat. Vântul îl pune la loc.

55

Butași subțiri împletiți,
bălăngănindu-se ca o tânără
în ciorapii săi.

Berea desfăcută
în spărtura unei balamale.
Pop! Un arc de spumă.

56

Hamacul

Ce vânt bătu,
de-l mrejui pe om?
Anonim

Doi arțari argintii
duc greul, care
la urma urmei e numai
forma unui diamant ce se împletește
 în vălătuci de fum de iarbă.

un om s-ar putea cerne
pe pământul întărit
grădina cu pruni,
prune căzute,
șanțuri pline de rubarbă,

frânghii, dulăpioare învechite
du-te-vino, într jos și sus
parcă zămislită din minte

umplând spațiul pe care
l-a lăsat în urmă, fără nici o povară,
pământ crăpat, raze ascuțite de lumină.

57

Stăpânire de sine

Acestei piei de cerb
legată de un mesteacăn argintiu
ale cărei nări sunt arcuite,
întâi miros o prună, apoi un turn
apoi un dragon zburdalnic
care-și trage priponul pentru efervescență pură
lovește grămada de zăpadă mută
aburindă,
ce fierbe în vene de nerăbdare – nu e mare lucru de adăugat,
doar că te leg de pat
cu brățări înnodate de tăblia lui
– mesteacănul – o atingere
tandră
ca și cum suntem echidistanți
de cea mai apropiată bodegă
de la vest la est
să decidem ultimele picături
ocazionale de limpezime.
Cât despre galionul spaniol
prora împrăștie aur pe veranda ponosită.

Matthew Caley

Interviu de Florin Cristian Proca

Florin Cristian Proca: Please tell us a few words about you, a few words about we know and a few words about we don't know.

Matthew Caley: Well, I'm a poet- I would guess one that re-cycles tropes from the Romantic, Modernist and Post-Modernist phases of poetry in hyper-associative manner,mixing up the codes, flirting with their stylistic bric-a-brac and producing poemswhich are a parallel world to our actual world – at least, I hope static travels backand forth between them. It seems playful but it is deadly serious. The poetry ishighly caffeinated, inter-connective and full of secret architecture. Recently, it's often utilising the 5 and 7 syllable lines of the Japanese tanka as a line measure,and the tanka as a stanza unit, sometimes doubled. As for me — it's always been the case but gets even harder to separate the poetryand the life — and I don't mean by writing in an autobiographical way- poetry isthe individual angle that you look at things from and I am usually slant-on towhatever you're supposed to be doing in this life. It's not something you do, it is something you are. More affliction than gift, often. I'm currently reading a collection of essays on Louis Zukofsky, Lola Ridge's The Ghetto, listening to Culture's seminal Two

Florin Cristian Proca: D-le Matthew Caley, vă rog să ne adresați câteva cuvinte, ceva ce știm, dar mai ales ceva nu știm despre d-voastră.

Matthew Caley: Sunt un poet – aș crede, unul care readuce la viață figurile de stil din perioada romantică, din perioada modernistă, perioada post-modernistă, într-o strânsă legătură unele cu altele, amestecând cuvinte de gală, cochetând cu valorile lor stilistice din trecut, producând poeme care se regăsesc într-o lume paralelă cu cea în care trăim noi – în cele din urmă, sper ca imaginea să fie într-o vie mișcare de „du-te vino" între ele. Poezia este puternic cafeinizată, interconectată, ascunsă și plină de elemente arhitecturale. Recent, utilizează cinci și șapte silabe din stilul japonez tanka – tanka este un stil de poezie japoneză cu formă fixă, anume versuri cu numărul de silabe de 5-7-5 / 7-7. Cât despre mine – a fost mereu în felul acesta, dar devine din ce în ce mai dificil să separ poezia de viață – nu a scrie în modul autobiografic – poezia este unghiul individual din care privești lucrurile, din punctul meu de vedere - sau din oricare ar fi punctul de vedere din care ar trebui să ne trăim viața. Nu este ceea ce faci, este ceea ce ești. Adesea, mai multă durere decât răsplată. Zilele acestea citesc o colecție de eseuri ale lui

Sevens Clash LP and watching a replayof the recent Deontay Wilder V Dominic Breazeale heavyweight boxing bout. I've just travelled from our flat in Crystal Palace, London to a tiny room in Cellardyke in The East Neuk of Fife, Scotland. I left at 5.00am and arrived at 1.00pm. I'm drinking coffee made in a one-shot Illy percolator.

Florin Cristian Proca: What is the major challenge that you have faced in your life and career?

Matthew Caley: I could only use the word career as in the sense of mostly swerving around out of control without much sense of direction. These days the poetry seems to head off to where it wants to go and I follow on after as quick as I can. Hanging on is the great challenge. The other greatest challenge is always to write something as beautiful as Wallace Stevens' Harmonium; a poem as great as Marianne Moore's Armour's Undermining Modesty, or Louis Zukofsky's A 7. That is impossible but you have to aspire. Not exactly like that, but right for these times, which are, of course, not right.

Louis Zukofsky, Lola Ridge's The Ghetto, ascult un album de referință și anume albumul de debut al celor de la The Clash din "77, vizionez un meci de box de la categoria grea dintre Deontay Wilder și Dominic Breazeale, tocmai am plecat din apartamentul nostru din Crystal Palace, până la Cellardyke în Scoția. Am plecat dis de dimineață la orele 5 și am ajuns după prânz. Beau un espresso scurt Illy.

Florin Cristian Proca: Care sunt cele mai mari provocări pe care le-ați întâlnit în viață și în carieră?

Matthew Caley: Aș putea folosi cuvântul carieră în sensul în care m-aș îndepărta de la ceea ce fac, să-mi pierd controlul fără prea multe repere în viață. În aceste zile poezia pare să se îndrepte încotro vrea și eu o urmez în această cît pot de repede. A trăi clipa este sentimentul care îmi oferă cea mai mare provocare. Cealaltă mare provocare este întotdeauna să scriu ceva frumos precum Wallace Stevens — Harmonium, un poem la fel de mare precum cel al poetului Marianne Moore — Armour's Undermining Modesty sau Louis Zukofsky cu poemul A 7. E un lucru imposibil, dar trebuie să visezi la acesta. Nu exact la fel, dar în ritmul vremurilor pe care le trăim, ceeea ce nu e la fel de corect.

Florin Cristian Proca: Who was your biggest inspiration during your journey of artistic self discovery?

Matthew Caley: To name three perennial things which I return to again and again: Guy Davenport's book of essays The Geography of The Imagination; the post-punk group Magazine's third LP The Correct Use of Soap; and Mina Loy's Lost Lunar Baedecker.

Florin Cristian Proca: How do you usually find your ideas?

Matthew Caley: Ideas are the last thing I'm looking for. If a young poet said they had an idea for a poem I would probably say O dear. What happens is that something stirs — I'd call it an initial formless inkling that precedes any words, but then words start to appear — one word — Quaaludes, say — a phrase — then hyper-association and syllables and rythmic momentum do the rest. An idea would be a template to fill up — it would be static, it would have no propulsion.

Florin Cristian Proca: Please describe us a few elements of *Apparently*. What inspired you to write this volume?

Florin Cristian Proca: Care a fost elementul d-voastră inspirațional în drumul acesta spre regăsirea de sine?

Matthew Caley: Să numesc trei nume și titluri de referință perene spre care mă îndrept iar și iar: Guy Devenport — The Geography of The Imagination, Magazine — The Correct Use of Soap și Mina Loy cu Lost Lunar Baedecker.

Florin Cristian Proca: Cum vă găsiți ideile pentru a compune?

Matthew Caley: Ideile sunt ultimele lucruri pe care le caut. Dacă un poet tânăr ar spune că are o idee pentru o poezie, aș spune probabil, „O dear". Totul se întâmplă când ceva clocotește — aș numi-o indicație fără forme, ce precede orice cuvânt — dar apoi cuvintele încep să apară – un cuvânt — Quaaludes, — o frază — apoi hiperasocierea, silabele și impulsul de moment fac restul. O idee ar fi un șablon de completat — ar fi static, fără a se putea mișca în vreo direcție.

Florin Cristian Proca: Descrieți-ne, vă rog, câteva elemente din volumul *Apparently*. Ce v-a inspirat să scrieți acest volum?

Matthew Caley: It grew naturally out of experimenting with first words, first lines. I once had a long conversation with the poet John Stammers about the pros and cons of opening on a dramatic, or a low-key first line. I had quite a few poems that started with proper names, some even with T'is or T'was, some with a flagrantly roccocco flourish. I hadn't consciously thought about it. But the conversation started me to trying different starts or first words. Starting with the same word saves all the worry. My publisher, Neil Astley, pointed out when I submitted the book, that I had some apparently poems in the previous books — I hadn't even noticed. That's how the trajectory of the work develops, through books, into the future, often without me knowing. The English middle class tend to say, apparently all the time — either at the end of a piece of gossip — to deflect any responsibility of guilt for having told it — or at the beginning, to announce something gossipy — but also to protect themselves — to nod to the idea that someone else is responsible for it. It undercuts the supposed truth-quotient. [Of course, once I was doing readings from that book everyone I talked to afterwould drop apparently into the conversation and think it s hilarious

Matthew Caley: S-a dezvoltat în mod natural experimentând cu primele cuvinte, cu primele versuri. Am avut, odată, o discuție cu poetul John Stammers despre plusurile și minusurile asupra primului vers dintr-o poezie, cum să fie, dramatic sau atenuat. Am scris câteva poeme care au început cu nume proprii, alte cu T este sau T a fost, altele flagrant bombastice în stilul roccocco. Nu mă gândisem la lucrul acesta. Însă conversația m-a făcut să adopt diferite începuturi sau cuvinte de deschidere. Începând cu același cuvânt, consider că am rezolvat problema deschiderii poemelor mele. Editorul meu, Neil Astley, mi-a atras atenția, atunci când am predat cartea pentru publicare, că am avut câteva poeme în stilul „Apparently" în cărțile mele precedente — nu-mi dădusem seama de lucrul acesta. Uite așa se scrie și se dezvoltă poezia mea în viitor, fără ca eu să-mi dau seama de lucrul acesta. Clasa mijlocie englezească are tendința să rostească „Apparently" mai tot timpul — fie la sfârșitul unei bârfe — pentru a căuta o cale de a se scuza că au spus-o – sau, la început pentru a da de înțeles că va spune ceva bârfitor — dar de asemenea pentru a se proteja — de a spune într-un fel că altcineva este responsabil pentru aceasta. Subestimează presupusul coeficient de

joke. You reap what you sow.]

adevăr. [Bineînțeles, de îndată ce am început să citesc din acea carte despre care am vorbit tuturor m-am luat cu vorba și cred ca a fost o glumă hilară. Culegi ceea ce semeni.]

Florin Cristian Proca: In your opinion, what makes a good poem?

Florin Cristian Proca: În opinia d-voastră, ce lucru determină ca un poem să fie bun?

Matthew Caley: There's no formula and if there was one everyone would still miss the target more times than not. And the problem of thinking about an individual poem is that you miss out on trajectory, momentum, forward movement, the inter-connections between one poem and another. The build-up and trajectory before the poem is the most important thing. The poem is a residue of that. I ridiculously want to have everything in a poem — Romantic gallantry, dark wit, hidden structure, surface playfulness, linguistic adventure, form, wildness, honesty, irony, the deconstructive impulse Etc. Etc. Then let them have a fight. The only thing that is a crime for a poem to be is boring.

Matthew Caley: Nu e nici un ingredient secret, și dacă era unul fiecare ar fi dat greș de mai multe ori decât ar fi reușit. Iar problema asupra unui poem de a nu se încadra pe traiectoria lui, pe moment, o mișcare îndrăzneață între legăturile dintre un poem și altul. Procesul de creație și sensul peomului înainte de făurie sunt cele mai importante elemente ale sale. Poemul este o sedimentare a acestor lucruri. În mod ridicol eu vreau să am totul într-un poem — gesturi romantice alese, perspicacitate, elemente structurale ascunse, elemente ludice, limbaj bogat, formă, libertinaj, sinceritate, ironie, impuls deconstructiv, etc, etc. Apoi lasă-le să se unească. Singurul lucru care distruge poemul este să devină plictisitor.

Florin Cristian Proca: What are your top 5 favourite books?

Florin Cristian Proca: Care sunt primele dvs. cinci cărți preferate?

Matthew Caley: [Impossible to reduce

Matthew Caley: [Imposibil să fac o

to that. For today only.]
Fragments of A Lover's Discourse / Roland Barthes
Radi Os / Ronald Johnson
Oxota / Liz Herjinian
Cities of the Red Night / William Burroughs
A Void / George Perec

listă atât de scurtă, cel puțin astăzi]
Fragments of A Lover's Discourse / Roland Barthes
Radi Os / Ronald Johnson
Oxota / Liz Herjinian
Cities of the Red Night / William Burroughs
A Void / George Perec

Florin Cristian Proca: Do you have any pieces of advice for young poets and writers?

Florin Cristian Proca: Aveți vreun sfat pentru tinerii poeți din ziua de astăzi?

Matthew Caley: Don't have ideas. Write and keep writing. Live and keep living. Live and keep writing. Write and keep living. It's harder than you think to keep the parallel world inside your head where the poetic pre-structures reside always on alert, developing their inner strength and perfecting the launch-pad for the next poem or poems. That you have to do 100% of the time. But ordinary life also takes up 100% of anyone's time — just the quotidien things and ordinary life can be inamicable, or get in the way of, that world inside your head'. You can't set one aside for the other. You have to do both simultaneously all the time. That means you are always on 200%.

Matthew Caley: Nu am idei. Scrie și scrie. Trăiește și trăiește. Trăiește și continuă să scrii. Scrie și continuă să trăiești. Este mai greu decât îți imaginezi să păstrezi lumea paralelă în capul tău, acolo unde prefabricatele poetice nu închid niciodată un ochi, dezvoltându-și și perfecționându-și puterea de mișcare pentru următorul sau următoarele poeme. Asta trebuie să faci tot timpul. Viața obișnuită ia omului tot timpul pe care-l are, dar lucrurile cotidiene și viața normală pot fi neprietenoase, sau să devină, acea lume din capul tău. Trebuie să te îngrijești de amândouă în același timp. Asta înseamnă că ești mereu 200 la sută din tine.

Florin Cristian Proca: Nowadays, what kind of books and authors do you enjoy reading?

Florin Cristian Proca: Ce cărți și autori vă plac să citiți astăzi?

Matthew Caley: I don't generally think much of [or have time for] the contemporary novel [theones being published now] so I decided a while back to read only novels which were experimental in some way — or used a particular form. For instance, the epistolory novel. The latter meant I read Stoker's Dracula, Melville's Moby Dick and Laclos' Les Liaisons dangereuses; the experimental meant I read David Markson, Paul Metcalfe, La Jalousie Jealousy] by Alain Robbe-Grillet, Perec-those kinds of things. [There's a poem called Epistolary Novels in my next book]. With poetry I read more widely. Lots of Modernists and Late-Modernists, and contemporary people like Sophie Collins, Sam Riviere, Melissa Lee-Houghton and obviously people from the mighty Bloodaxe — Abigail Parry, Amy Key, Wayne Holloway-Smith — people I happen to know and like but who have all had beautiful debuts.

Matthew Caley: Nu mă gândesc la lucrul acesta prea mult timp, romanul contemporan, cele ce sunt publicate astăzi, așa că m-am decis cu ceva timp în urmă să citesc numai romanele care sunt oarecum experimentale — sau folosesc o formă specială, de exemplu, romanul epistolar. După ultimul model am citit Bram Stoker — Dracula, Moby Dick — Melville, Laclos — Les Liaisons dangereuses; în stilul experimental am citit David Markson, Paul Metcalfe, La Jalousie Jealousy — de Alain Robbe-Grillet, Perec — Those kinds of things. [Există un poem numit Epistolary Novels în următoarea mea carte]. Poezie citesc mai din toate sferele. O mulțime de moderniști și moderniști târzii, contemporani precum Sophie Collins, Sam Riviere, Melissa Lee-Houghton, precum și poeții de la Bloodaxe: Abigail Parry, Amy Key, Wayne Holloway-Smith — oameni pe care s-a întâmplat să-i cunosc și să-i plac, toți au avut parte de un debut extraordinar.

Florin Cristian Proca: Please choose two or three poems from *Rake* and/or *Apparently* and define them in one sentence each.

Florin Cristian Proca: Vă rog alegeți două sau trei poeme din *Rake* sau *Apparently* și căutați să le definiți în câteva cuvinte.

Matthew Caley: The hardest question last [!] and, hopefully, they will not be

Matthew Caley: Cea mai grea întrebare, ultima, sper să nu fie descrise de aceste

defined by these sentences. Three from *Rake*: *The Confluence of The Elbe and The Upa* – A bifurcated overlay of London's inner city and Czech Republic's countryside where two of Brixton's parallel roads are matched with two rivers that flow through Central and Eastern Europe; overlain again by the amorous entanglements of at least three sets of couples who might have one member in common; overlain again by the complex terrain where Modernism merged or overlapped into Post-Modernism, and written, as much of my work, to be read. *notes for The Plateaux* – Tri-part work where all three parts attract and resist each other as in Guy De Bord's formula of neither complimentary not indifferent – I] overlays Charles Olson's ideas about continental drift with the contemprary refugee-crisis; II is a litany/song relocating fragments of Louis Zukofsky's poetics to inner city Brixton and a Czech forest simultaneously; III is sited in a parallel Paris with undertones of pre-War hedonism and intimations of dangers to come. *Walnuts* – Poem in which, the rake-figure and his potential beloved try to reconcile their inner and outer selves, one reading and mis-reading the other, both with tender perceptiveness and ulterior motive, a kind of honesty via lying, a stand-off of gestures and

propoziții. Trei din *Rake: Confluența din Elba și Upa* – O suprapunere a unor străzi din Londra cu un peisaj de țară din Cehia, unde două bulevarde din Brixton sunt asemănate cu două râuri ce străbat Europa centrală și de est; suprapunenere din nou din cauza triunghiurilor amoroase a cel puțin trei cupluri care ar putea avea un membru comun; asemănare din nou pe teritoriul acolo unde modernismul se unește cu post-modernismul, iar opera mea este scrisă pentru a fi citită. *note din The Plateaux* – Un poem în trei părți, acolo unde toate atrag și rezistă ca în formula lui Guy de Bord nici complementar, nici indiferent – I; suprapune ideile lui Charles Olson despre deriva continentală cu criza refugiaților; II este un cântec, o litanie ce re-localizează fragmente din Louis Zukofsky, simultan cu imagini din Brixton, orașul vechi și o pădure din Cehia; III este situată într-o paralelă dintre Parisul liniștit, cu accente de hedonism de dinainte de război și imitații ale pericolelor ce vor urma. *Nucii* – Poem în care figura craiului și a potențialei iubite încearcă să-și împace sinele interior și exterior, înțelegând și neînțelegându-l pe celălalt; amândoi cu sensibilitate tandră și gânduri ascunse, un fel de onestitate și minciună, atitudine plină de gesturi distante, cu un nuc ca simbol disruptiv.

misdirection, with a walnut as the disruptive symbol.